

MENISET

49 SUOMEN SUURIN NAISTEN VIIKKOLEHTI
5.12.2012

2⁹⁰

NÄYTTELIJÄ
**SARI
SIKANDER**
Olen kantanut
mukanani
paljon turhaa
menneisyydestäni”

UUTISANKKURI
**MARCO
BJURSTRÖM**
”Pölvästi
vaiheessan
tuhlasin
hävyttömästi”

MUUSIKKO
LAURA NÄRH
”Olen ollut
suhteissan
jättäjä”

VAIHTOEHTO MUSTALLE!

Pastellivärejä TALVEEN

PEHMEÄT NEULEET,
TAKIT & ASUSTEET

INSINÖÖRI
MINNA, 29:
”Talvivaara
on unelma-
työpaikkani”

TESTASIMME BUSSISSA,
JUNASSA & KAUPASSA

MITEN PÄÄSTÄ
JUTTUSILLE
VIERAIDEN KANSSA?

Ihana JOULUHERKU

UUDET
RESEPTIT!

PIRITTA HAGMAN : MIRELLA KOULLIAS : RIIKKA SUKULA
LEMPIRUOKANI MAAILMALTA

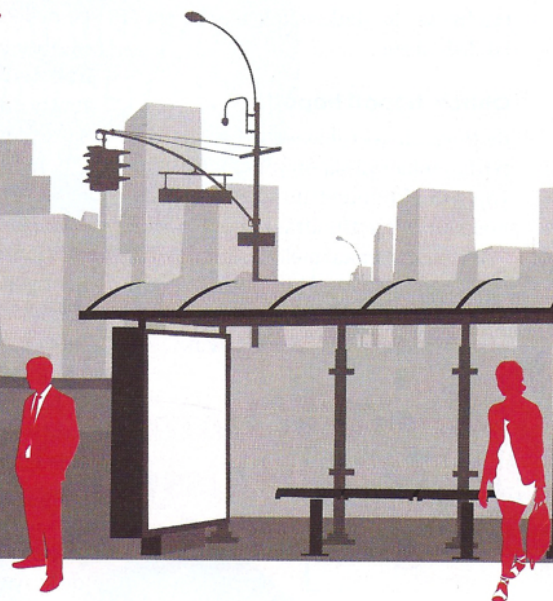
+ KUUMAT JUOMAT
& VIILEÄT SUUPALAT

On ilmoja pidellyt

Myrtsi vaihtoi tyyliä ja alkoi keskustella ihan vieraiden ihmisten kanssa. Se kannatti.

HEIDI HEINO KUVITUS SHUTTERSTOCK

han näin hyväntuulisena lähestyn, kohta virkan pari sanaa. Sehän on normaalia, kun olemme molemmat odottelemassa palvelua pankin tiskin tienoilla. Mies näyttää selailevan Lahti-matkaopasta, ja siitä saan kätevästi jutun juurta.

– Mites, Lahden-matka suunnitteilla vai?

– Joo. Tämmönen Lahti-matkaopas ilmestyi justiin, aika hauska.

– Jännä. Lahti-matkaopas....

– ...???

Ei tuo small talk umpituntemattoman kanssa oikein lähtenyt lentoon, mutta vastahan tässä aloittelen. Käynnistymässä on taiteilija **Meiju Niskalan** innostama kampanja. Meijun mukaan ihmisiin voi tutustua monella tavalla: soittamalla tututun ovikelloa, pyytämällä tuntemattomia kaverikuvaan. Maailmasta tulee hauskempi, kun ihmiset kohtaavat toisiaan.

Ehkä vieraiden kohtaamisista irtoisi hupia itse kunkin syksyn pimeyteen.

Varokaa siis, lähistölleni päätyvät ihmiset, kohta rauhanne on mennyttä!

Pikajunan hiihtäjä

– Oletko kuinka pitkälle menossa? kysyy viereeni istuva mies pikajunassa.

Se olisi ollut minun aloitukseni, mutta hän ehti ensin. Junassa on luontevaa kysyä vieruskaverilta määränpäättä, ei ollenkaan latautunutta tyyliin ”käyt sä usein täällä”. Vieruspenkin mies on juttutuulella ja jatkaa keskustelua hiihtämisestä. Hän hiihti viime talvena 300

kilometriä mutta haluaisi tänä vuonna parantaa lukemia, koska moni hänen ystävästään hiihti tuhat kilometriä. Minä puolestani hiihdin ladulla yhteensä kuusitoista kilometriä. Ilma välillämmme ei väreile sielunkumppanuuden säikeitä.

Juna on hyvä paikka tavata tuntemattomia. Maisema tarjoaa keskustelunaiheita, koska se vaihtuu koko ajan. ”Katso, kurkia!” tai ”Oltiinko me jo Kouvolassa?”

Minäkin olen kerran jatkanut suoraan asemalta kaupungille junatuttavuuden kanssa, koska juttu jäi pahasti kesken. Nyt ei taida käydä niin. Käyn kahvilla, ja vaikka ravintolavaunussa on yleensä lup-sakka tunnelma, nyt ei ole. Vastapäinen mies syö kiireesti jogurtia. En uskalla sanoa mitään, koska pelkään, että hän alkaa puhua jogurtin läpi. Tilanne lipuu ohi, kun mies poistuu viimeisen lusikallisen jälkeen.

Ensin on hyvä teeskennellä

Ei ole helppoa vaihtaa marraskuista perusilmettä iloisemmaksi ja katsoa ihmisiä silmiin. Nolottaa, kasvolihakset alkavat nykiä. Lopputulokset näyttää varmaan pelottavalta.

Hymy ei ole mikään turha vaan nero-keksintö. Sen tehtävä on osoittaa muille savannilla käyskenteleville lajitovereille, että tässä ollaan samalla puolella, alkää heittääkö keihästä kohti. Se toimii myös palkintona, jolla vauva sitouttaa hoitajansa tekemään palveluksia jatkossakin. Jossain vaiheessa lapsuuden hymyn vaikutus lakkaa, ja ihmisen pitää alkaa olla muuten vain kiva, jos

haluaa saada muut tykkäämään itsestään.

Minun kannattaa ilmeisesti luottaa johonkin muuhun. Kuolohymyni uhrin näyttävät siltä, että epäilevät minun naureskelevan hampaidensa välissä olevalle persiljätäkylle. Myrtsinä tunnen olevani paremmin mukana tässä maailmassa.

Soitan **Karla Niemiselle**, jonka *Jäänmurtajat*-firma järjestää sosiaalisten taitojen koulutusta. Karlakin harrastaa tuntemattomille hymyilyä. Hän myöntää, ettei se ole aluksi palkitsevaa.

”Moni on tyly silkkaa epävarmuuttaan.”

– Aina, kun kokeilee jotain uutta, tuntuu epämukavalta. Aluksi voit huijata itseäsi ajattelevaan, että ’tämä on aivan normaalia, teen tätä koko ajan’. Teeskentele, kunnes onnistut, Karla ehdottaa.

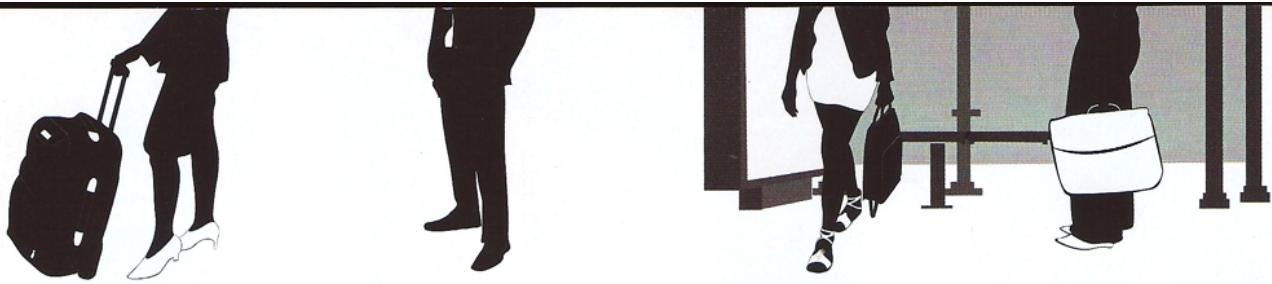
Minä tunnen tarvitsevani runsaasti lisää aikaa ja reilun tauon, ennen kuin uskallan hymyillä taas. Pari vihaista katsetta ovat saaneet hymyni hyytymään.

Karlan mukaan moni ihminen on tyly silkkaa epävarmuuttaan. Siksi kannattaa yrittää hiukan pitempään, vaikka keskustelun alku ei vaikuttaisikaan lupaavalta. Jos yökerhossa kysyy ihmiseltä ensin, mitä juomaa hän juo, seuraavaksi voi kokeilla udella, tietääkö hän, mikä biisi taustalla soi. Sitten voi vielä tiedustella, tykkääkö hän sen tyyppisestä musiikista.

Kolmen yrityksen jälkeen voi toivot-

>>

taa hyvää illanjatkoa, jos keskustelu ei lähde lentoon.

Ohhoh, höpöti höpöti

Raitiovaunussa rohkaistun. Lähelle istuu tyttö, jonka sylissä on puinen 60-luvun yöpöytä. Kommenttini tulee ihan luonostaan ja miettimättä: – Hieno!

Tyttö on samaa mieltä. Hänen tarkoituksenaan oli ostaa kirpputorilta talvitakki, mutta yöpöytä tuli vastaan ensin, ja se oli menoa. Ymmärrän hyvin.

”Mikähän eläin tässä on päässyt hengestään?”

Kun olemme käsitelleet 60-luvun väriskaalan plus nahkasohvien hyvät ja huonot puolet, käy ilmi, että olemme molemmat muuttaneet vastikään. Siihen liittyy paljon yhdistäviä keskustelunaiheita. Ei kuitenkaan loputtomasti, huomaa pian, joten annan mennä saman tien kaikki muuttooni liittyvät koettelemukset – vaikka saatan jo olla lähellä mielenterveyspotilasvaikutelmaa.

Karla Niemisen mukaan on turha miettiä, onko toiselle höpöttäminen tyhmää.

– Ei ketään muuta kiinnosta muistella jälkeenpäin toisen virheitä. Itse ne muistaa, muu maailma unohtaa nopeasti.

Karla sanoo ihmisten miettävän monimutkaisia aloituksia, vaikka parhaiten toimii jokin tilanteeseen liittyvä itsensäselvyys. Luennolla voi päivittellä penkin kovuutta, bussipysäkillä aikatauluja.

Pieneliöt pelastavat

Bussipysäkillä olen aamun hurmioituneessa iskussa ja aloitan heti. Aihe tarjoutuu pysäkin kohdalla olevasta kaupasta, jonka ovesta on lappu: Suljettu perusteellisen siivouksen vuoksi.

– Katopas, kauppa on monta päivää kiinni. Onkohan jauholaareihin alkanut ilmestyä toukkia, vai miksi suursiivous?

Yllätyksekseni noin viisikymppinen nainen vaikuttaa kiinnostuneelta.

– Niin, en tiiä. Kyllähän sinne väkisinkin tulee, vanha talo. On tämä kyllä jännäksi mennyt. Luin, että HOASin asunnoissa on lutikoita. Ne ne on inhottavia.

Keskustelun polveilua luteiden ja täiden kautta torakoihin ei voi estää. Kiitos,

pieneliöt! Nousen bussiin naisen perässä ja istun hänen viereensä. Seuraa tauko. Tuijotan edessä olevan penkin selustaa, mutta uusi juttukaverini tuntee vastuunsa keskustelun ylläpitämisestä.

– Ai että on ihana ilma, hän sanoo.

Säästä on tyydyttävää puhua. Kun keskusteleen suomalaisten kanssa sateesta ja pimeydestä, on kuin askeltaisi 1800-luvun seuratanseja, joita **Jane Austen**-filmatisoinneissa näkyy: tutut kuviot, jotka kaikki osaavat, niaus, pyörähdys, paluu riviin. Partneri vain vaihtuu.

Nainen jää bussista, mutta minun matkani on vasta puolivälissä. Kun oma puhe-tulvani hiljenee, ehdin kuunnella muita matkustajia. Käytävän toisella puolella ollaan paljon pitemmällä kuin mihin minä pääsen näköjään koskaan. Nainen on kysynyt vieressään istuvalta mieheltä, millaista on kulkea talvella kesäkengillä, ja nyt hän käy rohkeasti eteenpäin: – Saan- kos kysyä, mikä teidän nimenne on?

Mies antaa kiltisti koko nimensä. Pian naisen puhe polveilee raivokkaasti, ja kun poistun bussista, hänen äänensä helisee lujaa takanani: – Shake shake shake, beibi, shake shake shake!

Outoa, mutta toisaalta ilahduttavaa. Mitä väliä sillä tosiaan on, vaikka vaikutaisi höyrähtäneeltä?

Minun seuraava tilaisuuteni koittaa kynnysmatto-ostoksilla. Mattopinin päällä komeilee oudon näköinen talja, josta ei tule äkkiseltään mieleen muuta eläintä kuin rhodesiankoira.

– Ohhoh. Mikähän eläin tässä on päässyt hengestään?

”Kysy kanssaihmiseltä eläinaiheista”-strategia on selvästi minulle luontainen. Hampumattoja arvioiva rouva kääntyy ja tarttuu taljaan.

– No en kyllä tiiä, joku haisunäätä? Onko tämä edes aito. On se! Eikun ei! Kääntöpuoli näyttää synteettiseltä.

Mahtavaa: lyhyt mutta rohkaiseva palaute. Minä ja rouva löysimme yhteyden, kuollut koira sai huomiota ja minä opin ehkä erottamaan aidon taljan feikistä.

Yöbussin puhelias poika

Yöbussissa, vähän sunnuntaiaamun puolella, tapahtuu odottamaton ilmiö: viereeni istuu nuori mies, joka alkaa jutella. Ajattelin alun perin murjottaa tämän matkan, mutta päätän lopettaa mököttämisen, koska omasta kokemuksesta tiedän, että rohkeus täytyy palkita.

Mies on Kaliforniasta ja vaikuttaa siltä, että häneltä voi ottaa oppia tutustumisasioissa. Hän tervehtii, hymyilee ja kysyy, tiedätkö kiva yökerhoa keskustassa.

Ilmaisen pahoitteluni, koska en tiedä, missä nuoriso käy nykyään. Tosin minun kotimatkan varrella on yksi mukava baari, joka on myöhään auki. Mies esittäytyy saman tien **Joshiksi** ja kertoo, että on Suomessa töissä koodarina.

Kun kävelemme kohti kotiani ja Joshin baaria, hän keskusteleekin säästä. Kaliforniassa on lämmin, Suomessa kylmä. Kehotan häntä panemaan lisää kerroksia päälle ja kerron, että kylmässä on sitten ihan kiva, kun on tarpeeksi yllä.

Josh ei näytä masentuvan, vaikka keskustelukumppani puhuu latteuksia tankeroenglannilla. Sen sijaan hän ehdottaa, että lähtisin hänen kanssaan baariin.

Kuka nyt pyytää jotain bussissa istuvaa hahmoa drinkille? Ehkä hän on mormoni, joka haluaa kertoa Jeesuksesta?

Yllätysten aika ei ole ohi, koska kuulen ääneni sanovan, että voin tulla lasilliseksi, jos baariin ei ole jonoa.

”No, en kyllä tiijä, joku haisunäätä?”

No, baariin on hirveä jono, enkä jaksa jäädä seisomaan, ja Joshkin päättää jatkaa toisaalle. Hän kysyy, haluaisinko hänen puhelinnumeron siltä varalta, että drinkit onnistuisivat toiste. Tässä kohdassa joku voisi vastata, että ei kiitos, kun on poikaystäväkin. Mutta minä olen nykyään avoin, joten sanon, että mikä ettei.

Josh ei oletettavasti murru, jos en soita.

Miksi ihmeessä?

Karla Niemisen mielestä ihmisille höpöttäminen kannattaa etenkin silloin, kun oma elämä tuntuu tylsältä.

Totta. Elämästä tulee jännittävämpää Karlan ja taiteilija Meiju Niskalan mallilla. Rohkeus lisääntyy, ja tunneskaala laajenee nolotuksesta mielihyvään. Lisäksi muutaman päivän ylisosiaalisuuden jälkeen yksin yrmäily on ansaittua luksusta. Tänä en varmasti sano kellekään mitään!

Mutta saa nähdä, millaiset fiilikseni ovat huomenna. Jos on tylsää, voi olla, että saalistan kaduilla uusia uhreja, valmiina höpöttämään. Ehkä juuri sinä olet seuraava kohteeni? **MM**